

Arrest

nr. 215 128 van 14 januari 2019
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Guineese nationaliteit te zijn, op 23 april 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 24 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat V. HAUQUIER *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoekster M.K.C. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Guineese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Conakry. U behoort tevens tot de Sousouetnie.

U werd zwanger van een man waarmee u niet getrouwd was. Nadat uw familie hier achter kwam werd uw kind na de geboorte van u afgenomen. Later besliste uw vader u uit te huwelijken aan een Guineese man die in Libië woonde, L.Y.. Na het huwelijk in Guinee ging u ook naar Libië om bij uw man te wonen. Uw zoon, M.Y., die voordien van u was afgenomen, werd met u meegestuurd.

Uw man mishandelde u fysiek en mentaal. U meldde dit aan uw familie in Guinee maar enkel uw broer A.K.C. (CGVS X, O.V. X) geloofde u. Als reactie op uw verhalen kwam hij u vervoegen in Libië, met het plan mettertijd met u te kunnen wegluchten. Op een dag werden u, uw broer en uw zontje gearresteerd. Tijdens uw gevangenschap werd u seksueel mishandeld door de bewakers. Na een tijd werd u benaderd door één van de bewakers die u wou helpen ontsnappen. U gaf hem geld en regelde dat hij ook uw broer moest bevrijden, die in een ander deel van de gevangenis zat. U werd uit de gevangenis gesmokkeld en naar de kust gebracht, waar u in een bootje werd gezet richting Italië. Dit gebeurde vermoedelijk in 2015. In Italië verkreeg u een tijdelijke verblijfstoelating op basis van humanitaire redenen, hetgeen blijkt uit uw documenten. Ondertussen was uw man eveneens naar Italië gekomen op zoek naar u. Op een dag vond hij u in het centrum. Hij begon opnieuw u te mishandelen. Ondertussen was uw broer vanuit Libië aangekomen in Italië. Samen beslisten jullie Italië te verlaten en naar België te komen.

U verliet Italië op 7 augustus 2016 en kwam dezelfde dag aan in België, waar u asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag dient u volgende documenten in: de verlopen Italiaanse verblijfskaarten van u en uw zoon, de verlopen Italiaanse reisdocumenten voor vreemdelingen van u en uw zoon, de Guinese paspoorten van u en L.Y., tien foto's en een Belgisch medisch attest waarin vastgesteld wordt dat u littekens hebt.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw gedwongen huwelijk en de daaruit voortvloeiende problemen.

Vooreerst dient opgemerkt dat uw verklaringen over uw reactie op de aankondiging van uw gedwongen huwelijk niet weten te overtuigen.

Gevraagd hoe u reageerde toen uw tante u zei dat u moest trouwen, zegt u dat u vroeg hoe het mogelijk was en wie uw echtgenoot zou worden. U vroeg of u hem al gesproken had, waarop uw tante ontkennend antwoordde. U vroeg of u bij hem moest gaan wonen. Uw tante zei dat dit moest. U reageert door te zeggen dat u niet ongehoorzaam wilde zijn maar in Guinee wilde blijven bij uw moeder om haar te steunen. Uw tante zei hierop dat u geen vragen moest stellen en dat het altijd zo ging (CGVS, p. 8). Er mag echter verwacht worden dat u gedetailleerder en doorleefder zou kunnen vertellen over uw reactie op het nieuws dat u gedwongen werd om te trouwen met een man die u niet kende.

Gevraagd met wie u praatte over uw huwelijk nadat u hoorde dat u moest trouwen, zegt u dat u daar met niemand over gepraat hebt buiten uw moeder. Zij zei u dat u het moest accepteren (CGVS, p. 9). Ook met uw vader hebt u een gesprek gehad voor het huwelijk. Hoewel u zegt dat u dat gesprek nooit zult vergeten blijkt u hier weinig over te kunnen zeggen wanneer u er naar wordt gevraagd. U vertelt dat hij u vroeg of uw tante u verteld had over uw aanstaande huwelijk. Wanneer u bevestigend antwoordde, zei uw vader u dat u hem niets moest zeggen en dat u zou trouwen en bij uw echtgenoot gaan wonen (CGVS, p. 9). Er dient te worden vastgesteld dat u weinig tot geen details kunt geven over de gesprekken die u met uw ouders had over uw huwelijk. Los van het feit dat u zelf zegt dat u die gesprekken nooit zult vergeten (CGVS, p. 9), kan ook verwacht worden dat u hier gedetailleerder over kunt vertellen. Gevraagd of u zich tot andere mensen wendde voor hulp zegt u dat u het bij uw tante probeerde. Over die poging kunt u ook niets meer vertellen dan dat uw tante u zei dat u niets te zeggen had (CGVS, p. 10). Gevraagd of uw vader of uw tante u nog iets anders, gelijk wat, over uw huwelijk, reis, man, vertelden buiten het feit dat u met hem moest trouwen, antwoordt u dat ze u nooit iets anders vertelden hierover (CGVS, p. 11).

In een poging om een beter zicht te krijgen op uw beleving in die periode voor uw huwelijk wordt u gevraagd wat u allemaal dacht en voelde in de twee weken voor uw huwelijk. U zegt dat u niet aan uzelf dacht maar aan uw moeder en broers. Ook had u zorgen dat u naar een land en een man moest die u niet kende (CGVS, p. 9). Opnieuw kan dit moeilijk worden gezien als een emotioneel doorleefde verklaring over hoe u dit allemaal beleefde.

Ten tweede zijn zowel uw verklaringen over de voorbereiding van uw huwelijk als het huwelijk zelf ongeloofwaardig.

Gevraagd hoe uw huwelijk werd geregeld zegt u dat niemand van uw familie uw man kende en dat uw vader u dwong met hem te trouwen (CGVS, p. 7). U zegt verder dat een buurvrouw van uw tante, waar u bij inwoonde, de zus van uw toekomstige echtgenoot was en de uw hand vroeg voor haar broer. Uw tante speelde dit door aan uw vader waarna die alles regelde. Uw mening werd niet gevraagd (CGVS, p. 7)

. U weet niet waarom de buurvrouw van uw tante u, die reeds een kind had, zou uitkiezen als echtgenote voor haar broer, u zegt dat het misschien toeval was of omdat zij uw tante kende (CGVS, p. 8). U hebt geen enkele informatie over de onderhandelingen die gevoerd werden voorafgaand aan uw huwelijk, noch hebt u enig idee van de bruidsschat die overeengekomen werd (CGVS, p. 8). Nochtans mag verwacht worden dat u, als bruid, hier toch enig idee van zou hebben.

Tijdens het gehoor verklaart u dat er vrouwen zijn in Guinee die wel hun man mogen kiezen. Ook zegt u dat u denkt dat u de enige vrouw in uw familie bent die gedwongen uitgehuwelijkt werd (CGVS, p. 18). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd wat dan het verschil is tussen uw gezin en die andere mensen, binnen en buiten uw familie, zegt u dat uw vader financieel aan uw echtgenoot vast hing (CGVS, p. 11, 18). Meer kunt u daar echter niet over zeggen. Het is vreemd dat uw vader u zou uithuwelijken wanneer deze praktijk, zelfs binnen uw eigen familie, niet wijdverspreid is. Logischerwijs mag men verwachten dat hiervoor een grondige reden zou zijn en dat u ook, zij het deels, op de hoogte zou zijn van die reden. U kunt echter niets meer zeggen daarover dan dat uw echtgenoot uw vader financieel ondersteunde (CGVS, p. 11, 18). Bevreemdend is ook dat uw echtgenoot wilde trouwen met een vrouw die reeds een kind had. In dit verband dient tevens opgemerkt dat het eveneens opmerkelijk is dat uw zoon dezelfde familienaam heeft als uw echtgenoot, namelijk Y..

Daarenboven lijkt een gedwongen huwelijk niet te stroken met de opvoeding die u werd gegeven. U mocht werken, naar school gaan, er werd u altijd een zekere vrijheid gegeven. Gevraagd waarom uw vader uw mening niet zou vragen over zoiets fundamenteels als de keuze van uw echtgenoot, zegt u dat dit kwam doordat u ongewenst zwanger geraakt bent (CGVS, p. 11).

U werd twee weken voor het huwelijk op de hoogte gesteld dat u zou moeten trouwen (CGVS, p. 9). Gevraagd naar een beschrijving van wat er allemaal gebeurde in de twee weken voorafgaand aan het huwelijk zei u dat u thuis bleef omdat het niet meer nodig was dat u ging werken (CGVS, p. 9). Meer specifiek gevraagd naar de voorbereidingen die werden gedaan naar aanloop van de trouw zegt u dat u daar niets van weet, dat u er niet bij betrokken was (CGVS, p. 10). Wanneer u dit nogmaals wordt gevraagd zegt u dat u niets gezien hebt ervan, dat u niet in de voorbereidingen werd betrokken (CGVS, p. 10). Alles werd door anderen voorbereid, het enige wat u kunt zeggen is dat u de dag van het huwelijk werd opgehaald om uw haar te doen en u een kleed aan te doen (CGVS, p. 10).

Over de dag van het huwelijk zelf kunt u evenmin gedetailleerd vertellen. U zegt dat het een religieus huwelijk was. Omdat uw man in Libië was, werd zijn plaats ingenomen door een neef van hem. Na de ceremonie werd u naar het huis van de zus van uw man gebracht (CGVS, p. 10). Wanneer u wordt gevraagd wat meer in detail te vertellen over uw huwelijksdag, zegt u dat er niets speciaals werd gedaan, er geen feest was. Er was volgens u enkel de ceremonie in de moskee waarna ze u brachten naar het huis van uw schoonzus (CGVS, p. 12). Over de plechtigheid zelf houdt u het eveneens bondig. U zegt dat de imam sprak en bad en vroeg aan de neef van uw man of hij moslim was en hetzelfde vroeg aan u. Daarna nam uw vader het woord en sprak hij over uw man (CGVS, p. 12). Zelfs indien er inderdaad geen huwelijksfeest werd georganiseerd mag wel verwacht worden dat u meer in detail zou kunnen vertellen over uw huwelijksdag. Uw broer kan hierover andermaal weinig informatie toevoegen. Hoewel hij reeds achttien jaar was op het moment van uw huwelijk heeft hij geen enkele informatie over uw huwelijk, die periode errond, discussies binnen de familie of reactie van u of uw vader. Hij zegt simpelweg dat de kinderen bij zo'n dingen niet worden betrokken (CGVS A.K.C., p. 14). Dit is echter geen afdoend argument om te verklaren waarom hij niets kan vertellen over die periode.

Ten derde kunnen uw verklaringen over uw echtgenoot en jullie huwelijksleven evenmin overtuigen.

U zegt dat uw man al 40 jaar in Libië woonde toen u hem vervoegde (CGVS gehoorverslag, p. 6). U weet echter niet waarom hij Guinee verlaten had. U zegt dat u het hem wel vroeg maar dat hij er nooit iets over zei (CGVS, p. 7). Het is opmerkelijk dat u nooit zou hebben gehoord, van uw man, uw familie, of iemand anders, waarom uw echtgenoot 40 jaar voor uw huwelijk Guinee verlaten had. Bevreemdend is ook dat u op geen enkele wijze en niet eens bij benadering kunt dateren wanneer u Guinee hebt verlaten en in Libië aankwam (CGVS, p. 19)

Gevraagd om uw man te beschrijven antwoordt u: "Hij is niet groot, iets groter dan mij, maar sterk en breed. Hij heeft grote lippen en grote ogen. Dat." (CGVS, p. 20). Wanneer u wordt aangespoord om hier verder over te vertellen zegt u: "Hij was sterk, fysiek gezien. Zijn ogen waren groot. Hij had omgedraaide handen. De lippen zijn groot. Hij had een zeer luide stem, zeer agressief, Er is veel te zeggen over hem" (CGVS, p. 20). Gevraagd om wat te vertellen over zijn karakter en zijn manieren zegt u dat hij agressief is en niet weet hoe te praten tegen mensen. Voorts zegt u dat hij mensen beledigt, vooral vrouwen, en dat hij niemand kan overtuigen (CGVS, p. 20). Gevraagd of u nog meer kunt vertellen zegt u dat u jaren hebt geleden (CGVS, p. 20). Er dient vastgesteld te worden dat u geen overtuigend beeld kunt schetsen van uw echtgenoot, waar u jaren in Libië mee hebt samen gewoond, noch over zijn uiterlijke kenmerken noch over zijn karakter of manier van doen.

Over zijn leeftijd legt u inconsistente verklaringen af. Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat uw man, L.Y., ongeveer 37 jaar oud is (verklaring DVZ, vraag 15). Ook op het Guinees paspoort op naam van L.Y. dat u indient staat als geboortedatum 22 december 1980, wat overeenkomt met uw verklaring dat uw man ongeveer 37 jaar oud zou zijn. Tijdens het gehoor op het CGVS verklaart u echter opeens iets helemaal anders. U verklaart dat hij al zeker veertig jaar Guinee verlaten had op het moment dat jullie trouwden, i.e. ongeveer zeven jaar geleden. U zegt dat hij ouder was dan zestig jaar en dat hij van dezelfde generatie was als uw vader (CGVS, p.6, 18). Wanneer u het tijdens het gehoor hebt over de relatie met uw man zegt u ook dat u compleet gechoqueerd was toen u hem zag omdat hij zoveel ouder was. Dit is echter in tegenspraak met uw documenten en verklaringen bij DVZ (CGVS, p. 12). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd antwoordt u dat de tolk het misschien verkeerd heeft verstaan en dat u duidelijk ziet dat hij ouder is wanneer u hem ziet (CGVS, p. 19). Daarenboven stelde u op de DVZ dat uw Guinees paspoort afgenomen was door uw man (DVZ Verklaring p. 9, vraag 28). Op het CGVS legde u echter niet enkel uw eigen Guinees paspoort voor maar ook dat van uw echtgenoot.

Gevraagd om te vertellen over uw relatie met uw man vertelt u dat u gechoqueerd was door zijn gevorderde leeftijd, dat hij niet menselijk was en geen hart had. U kon echter niet vluchten omdat uw vader anders uw moeder iets zou aandoen (CGVS, p. 12). U mocht van hem niet werken. U begon toch als kapper voor Afrikaanse vrouwen te werken. Toen uw man dit te weten kwam gaf hij u geen geld meer. Hij vond dat u een slecht beeld van hem verspreidde en sloeg u (CGVS, p. 13). Wanneer u verder wordt aangespoord om over uw relatie met hem te vertellen zegt u dat hij u mishandelde en sloeg, ook op intieme plekken (CGVS, p. 13). Er wordt u gevraagd om te vertellen hoe hij zich tegenover u gedroeg op dagelijkse basis, naast de mishandelingen waaraan hij u blootstelde. U zegt dat hij vaak 's morgens vroeg vertrok en 's avond laat terugkwam. Wanneer hij laat thuiskwam stond u op en vroeg u of hij wilde eten, soms wilde hij dit (CGVS, p. 13). U zegt dat hij zich niet wilde mengen in de gemeenschap dus dat jullie nooit naar geboortes of dergelijke gelegenheden gingen. U zegt dat hij ook niet eerlijk was, dat hij een zak had met daarin handschoenen, een lange jas, een bivakmuts en een telefoon. 's Morgens vroeg vertrok hij soms met die zak. Wanneer u vroeg waar hij heen ging weigerde hij te antwoorden (CGVS, p. 13).

Gevraagd waarover u dan met hem praatte als hij 's avonds laat thuis kwam zegt u dat u met hem probeerde te praten maar dat hij altijd agressief reageerde en u met moeite aankeek. Wanneer u hem vroeg naar zijn werk antwoordde hij dat het uw zaak niet was. Als hij goedgezind was nam hij een douche en at hij, anders niet (CGVS, p. 14).

Uit uw verklaringen blijkt dat u nauwelijks kunt vertellen over de relatie met uw man. Uw raakt niet verder dan algemene beschrijvingen als zou hij zich agressief en gewelddadig tegen u gedragen en asociaal zijn tegenover de gemeenschap waarin jullie leefden. U kunt evenmin doorleefd vertellen over de interactie die u met uw man had, terwijl u toch minstens vier jaar met hem in Libië hebt samengewoond. Zo blijkt dat uw man bijna nooit thuis was en wanneer hij thuis was, dat hij nauwelijks met u praatte. Dit is echter niet geloofwaardig. Logischerwijs mag verwacht worden dat, zelfs indien u een slechte relatie had met uw man, u gedetailleerder en doorleefder zou kunnen vertellen over de relatie met de man met wie u gedurende vier jaar hebt samengewoond.

De verklaringen van uw broer A.K.C., die na zijn vertrek uit Guinee bij u en uw man woonde, met betrekking tot uw man kunnen evenmin overtuigen. Zo weet uw broer niet waar in Libië hij woonde (CGVS A.K.C., p. 7). Hij weet niet hoe lang uw man al in Libië woonde. Ook hij zegt dat de leeftijd van uw man tussen de 50 en 60 jaar is, hetgeen niet strookt met uw verklaringen op de DVZ en de door u voorgelegde documenten (CGVS A.K.C., p. 8). Gevraagd om wat te vertellen over uw man blijkt uw broer hier evenmin een gedetailleerd beeld over te kunnen schetsen. Hij kan enkel zeggen dat hij zijn criminele kant zag vanaf het moment dat hij hem zag, dat uw man een narcist is en veel ouder dan u (CGVS A.K.C., p. 6). Gevraagd om meer te vertellen over de persoon van uw echtgenoot zelf, zijn persoon, karakter, manieren, zegt uw broer: "Het is een persoon met een vuil karakter, je ziet dat het geen goed persoon is, hij is kwaad, geen goed persoon" (CGVS A.K.C., p. 7). Aangespoord om verder te gaan zegt hij dat de eerste maal dat hij uw man zag, uw man hem bizar bekeek waardoor hij begreep dat hij geen vriendelijk persoon was (CGVS A.K.C., p. 7). Nogmaals aangemoedigd om verder te vertellen, zegt uw broer dat hij probeerde toenadering te zoeken tot uw man, maar dat deze hem afstootte en niet blij was dat hij naar Libië gekomen was. Verder zegt uw broer dat er niks anders te zeggen is (CGVS A.K.C., p. 7). Gevraagd om hem fysiek te beschrijven zegt uw broer: "Lichte huid, zwarte haren, hij is wat ouder, hij heeft vlekken op zijn lichaam. Hij is niet zeer groot." (CGVS A.K.C., p. 7). Meer kan uw broer niet vertellen over uw man. Opnieuw moet vastgesteld worden dat de verklaringen van uw broer over uw man niet overeenstemmen met wat kan worden verwacht van iemand die uw echtgenoot heeft gekend en er mee heeft samen gewoond.

Ook over uw relatie met uw man kan uw broer geen adequate en doorleefde verklaringen afleggen, hoewel hij contact met u onderhield terwijl u in Libië woonde en hij blijkbaar zodanig aangedaan was van uw situatie dat hij u achterna kwam in Libië. Gevraagd wat u uw broer allemaal vertelde over uw leven in Libië zegt hij dat u zei dat in het begin alles goed ging maar dat uw man u op een gegeven moment sloeg en ruzie met u maakte. U stuurde uw broer foto's, die u aan uw vader liet zien. Uw vader geloofde hem echter niet (CGVS A.K.C., p. 8). Toen uw broer werd gevraagd om meer in detail aan te geven wat u hem vertelde over de mishandelingen zegt hij dat uw man u vaak sloeg, als hij thuiskwam of als u hem tegensprak. Ook weende u veel toen u met hem belde (CGVS A.K.C., p. 8). Uw broer werd erop gewezen dat zijn verklaringen vrij algemeen waren. Hij werd gevraagd naar specifieke voorbeelden van dingen die u hem vertelde. U broer vermeldde daarop een incident waarbij uw man kokende olie op uw knie goot. Uw broer toonde foto's aan uw vader maar deze geloofde het niet (CGVS A.K.C., p. 8). Gevraagd wanneer het incident met de olie plaatsvond moet uw broer het antwoord schuldig blijven (CGVS A.K.C., p. 8-9). Gevraagd naar andere voorbeelden zegt uw broer dat er geen andere voorbeelden zijn (CGVS A.K.C., p. 8). Nochtans zegt uw broer Guinee te hebben verlaten om zich bij u te voegen in Libië om u te helpen, aangezien hij zo onder de indruk was van uw situatie daar (CGVS A.K.C., p. 8-9). Het is vervolgens ongeloofwaardig dat uw broer nauwelijks kan vertellen over wat u allemaal meemaakte in Libië waardoor hij besloot dat hij u moest komen helpen.

Ten vierde dienen vraagtekens worden geplaatst bij uw verklaringen over uw ongewenste zwangerschap, welke volgens u de reden was dat u niet werd betrokken bij de keuze van echtgenoot.

U vertelt dat u een relatie had met een man in Kamsar. Nadat u zwanger werd, beloofde uw vriend om voor u en het kind te zorgen en met u te trouwen. Nadat uw vader dit te weten kwam wilde hij dit echter niet. U kunt niet zeggen waarom (CGVS, p. 11-12). U zegt dat het een kind buiten het huwelijk was en dat u bijgevolg niet kon trouwen met de vader (CGVS, p. 12). Het is echter vreemd dat uw vader niet akkoord zou gaan dat u zou trouwen met de vader van uw kind, al was het maar om een schandaal te voorkomen. U kunt verder geen uitleg geven waarom uw vader hier niet mee instemde en u in plaats daarvan later uithuwelijkte aan iemand uit Libië (CGVS, p. 12).

Ten vijfde zijn er discrepanties tussen uw opeenvolgende verklaringen en deze van uw broer.

Zo zegt u bij de DVZ dat u samen met uw man naar Libië ging terwijl u tijdens het gehoor zegt dat u uw man vervoegde in Libië (CGVS, p. 7). Ook maakt u in uw relaas bij de DVZ geen melding van uw broer die naar Libië zou zijn getrokken om u te helpen (DVZ vragenlijst, vraag 5). Uw broer verklaarde bij de DVZ dat hij van 2012 tot 2016 in Conakry (Guinee) woonde, en dan naar Libië trok (DVZ verklaring, vraag 10 en 37). Tijdens het gehoor verklaart hij echter in 2010 vertrokken te zijn uit Guinee en twee jaar in Libië te zijn gebleven (CGVS A.K.C., p. 11). In Italië bleef hij naar eigen zeggen niet lang, na aankomst is hij direct terug met u vertrokken richting België (CGVS A.K.C., p. 11). Uw broer wordt geconfronteerd met de wiskundige logica dat, indien hij in 2010 Guinee verliet, twee jaar in Libië woonde en vervolgens vertrok en niet lang in Italië, het nog maar steeds het jaar 2013, eventueel 2014 is. Hij wordt gevraagd waar hij de rest van de tijd geweest is. Uw broer antwoordt: "We zijn hier toegekomen in 2017" (CGVS A.K.C., p. 12). Wanneer uw broer nogmaals wordt uitgelegd dat zijn verklaringen niet overeenkomen met het tijds kader zegt hij dat hij daar geen antwoord op hebt, dat hij bevangen was door uw problemen (CGVS A.K.C., p. 12). Geconfronteerd met het feit dat uw broer bij de DVZ zei dat hij pas in 2016 Guinee verliet antwoordt hij dat hij zich dat niet herinnert (CGVS A.K.C., p. 12). Geconfronteerd met het feit dat uw broer verklaarde bij de DVZ vanaf 2012 in Conakry te hebben gewoond terwijl hij tijdens het gehoor zegt al weg geweest te zijn vanaf 2010 antwoordt hij dat hij zich dat niet herinnert (CGVS A.K.C., p. 12). Geconfronteerd met het feit dat uw broer bij DVZ zegt in Libië drie maanden bij een vriend te hebben gewoond in plaats van twee jaar in Libië te hebben gewoond antwoordt hij dat hij zich dat niet herinnert (CGVS A.K.C., p. 12). Gevraagd om de tegenstrijdigheden te verklaren zegt uw broer dat hij in de war was toen hij pas in België toekwam (CGVS, p. 12-13). Dit is echter geen afdoend argument om de expliciete tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen te verantwoorden.

De verklaring van uw broer dat hij in 2010 Guinee verliet en 2 jaar in Libië bleef is echter ook in tegenspraak met uw verklaringen. U zegt immers dat uw broer voor uw arrestatie 'misschien 4, 5, 6 maanden' in Libië was (CGVS, p. 20). Dit zou betekenen dat uw broer pas in 2015, 2016 in Libië aankwam. Uit het bovenstaande blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtmotieven.

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande niets aan wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit en uw verblijf in Italië staan in deze beslissing immers niet ter discussie. Hetzelfde kan gezegd worden over uw zoon. Wie zijn vader is blijkt trouwens niet uit de voorgelegde documenten. Uit het paspoort van uw echtgenoot kan niets worden afgeleid over uw problemen. Bovendien werd hierboven reeds opgemerkt dat het opmerkelijk is dat hij dezelfde familienaam draagt als uw zoon van een andere man. Wat betreft het medisch attest en de foto's van uw verwondingen dient opgemerkt te worden dat hier niet uit blijkt wanneer, waar en in welke omstandigheden u deze verwondingen hebt opgelopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoeker A.K.C. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Guinese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Boké. U behoort tevens tot de Sousou-etnie.

Uw zus M.K.C. (CGVS 1616380, O.V. 8300578) was gedwongen uitgehuwelijkt en woonde met haar man en haar zontje in Libië. U onderhield contact met haar. Zij vertelde u over mishandelingen door haar echtgenoot. Omdat u haar wou helpen verliet u Guinee en ging u ook naar Libië. U was van plan daar te werken totdat u genoeg geld gespaard had om haar te laten scheiden van haar man. Op een dag werd u, uw zus en haar zontje gearresteerd. Uw zus vond tijdens haar gevangenschap iemand om haar te helpen. Nadat zij ontsnapt was werd ook u geholpen om de gevangenis te verlaten. U ging van daaruit naar Italië, waar uw zus ook naartoe gegaan was. Eenmaal in Italië zag u dat uw schoonbroer uw zus had opgespoord en ook in Italië was bij haar. U en uw zus besloten Italië te ontvluchten en naar België te komen. U verliet Guinee in 2010 en kwam aan in België op 7 augustus 2016. U vroeg op 9 augustus 2016 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw zus M.K.C. (CGVS 1616380, O.V. 8300578) ter zake werden uiteengezet. In het kader van haarasielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Eenzelfde beslissing voor u dringt zich dus op. De beslissing van uw zus luidt als volgt: “[...]”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de procedure

2.1. Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over het beroep

3.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 23 april een schending aan van “artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) ; artikel 1A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 ; art. 48/3 van de wet van 15 december 1980 ; art. 48/4 van de wet van 15 december 1980 ; art. 48/5, §4 van de wet van 15 december 1980 ; art. 48/6 van de wet van 15 december 1980 ; art. 57/6/3 van de wet van 15 december 1980 ; art. 62 van de wet van 15 december 1980 ; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering) ; artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ; het algemeen beginsel van voorzichtigheid ; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)”.

Verzoekers wijten verzoeksters reactie op het gedwongen huwelijk “aan de strenge culturele tradities die in Guinee heersen, waarbij er van kinderen verwacht wordt dat zij blindelings gehoorzamen” en haar moeilijkheid om hierover te praten aan het “zwaar psychologisch trauma” ervan. Verzoekster zou “wel degelijk op een doorleefde en gedetailleerde wijze haar reactie [hebben] verwoord”. Ze benadrukken “dat ze het gesprek met haar vader nooit zal vergeten” maar dat “dit niet noodzakelijk betekend dat dit een lang gesprek was”. Ze achten het logisch “dat een persoon die gedwongen wordt uitgehuwelijkt geen zeggenschap heeft in deze zaken en er daardoor weinig ruimte is om te protesteren”.

Wat verzoeksters verklaringen over de voorbereidingen van het huwelijk en de dag zelf betreft, voeren verzoekers aan *“dat de essentie van een gedwongen huwelijk juist inhoudt dat een persoon tegen zijn of haar zin wordt uitgehuwelijkt en het dus logisch is dat verzoekster niet betrokken was bij de onderhandelingen, noch enige kennis heeft over wat er al dan niet onderhandeld werd”*. Ze leggen uit *“dat verzoekster niet betrokken werd in de onderhandelingen en dat het haar vader was die alles regelde, wat tevens logisch is gezien het een gedwongen huwelijk was”*, doch dat verzoekster wel niet verstaat *“dat ze denkt dat het enerzijds om geld ging en anderzijds een manier was om haar te straffen omdat ze een buitenechtelijk kind had”*. Verzoekers menen dat verzoekster wél duidelijk is in haar verklaringen over de voorbereidingen van het huwelijk en over de huwelijksdag zelf, temeer gezien *“dit een zeer traumatische gebeurtenis was voor verzoekster”*.

Verzoekers ontkennen dat uit verzoeksters verklaringen afgeleid kan worden *“dat de praktijk van gedwongen huwelijken niet wijdverspreid is in Guinee of in de familie van verzoekster”*. Ze benadrukken dat verzoekster de enige dochter is van haar vader en dat zij verklaarde *“dat zij de enige vrouw is in haar familie, wat overigens ook strookt met haar eerder gegeven antwoord wanneer ze gevraagd werd om haar familieleden op te noemen, en niet dat zij de enige vrouw is die werd uitgehuwelijkt”*.

Ze leggen uit dat verzoeksters man de naam van haar zoon heeft veranderd en ze daardoor dezelfde achternaam hebben.

Waar in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat verzoekster niet op afdoende wijze haar man kon beschrijven of over het samenleven met haar man kon vertellen, wijzen verzoekers op *“het feit dat verzoekster gedurende al die jaren dat zij met haar man heeft samengeleefd enorm heeft geleden en het slachtoffer was van huishoudelijk geweld, wat zij ook op verscheidene momenten tijdens het gehoor aanhaalde”* en *“dat het hierdoor moeilijk is voor mevrouw om vele details te geven over het samenleven met haar man”*.

Aangaande de ongewenste zwangerschap, benadrukken verzoekers *“dat in hun culturele tradities kinderen sowieso niets te zeggen hebben en dienen te gehoorzamen”* en *“dat het feit dat verzoekster een buitenechtelijk kind kreeg er voor zorgde dat haar vader haar haatte en haar wou straffen voor wat zij gedaan had”*.

De tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekers wijten ze aan diens *“traumatische ervaring van alleen door de woestijn te zijn getrokken, zijn zus in haar toestand aan te treffen en de bezorgdheid om zijn zus in veiligheid te brengen”* waardoor hij *“tijdens het gehoor en bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ verward was”*. Verzoekers volharden in het feit dat verzoeker Guinee verliet in juni 2015, dat hij na enkele weken door de woestijn te dwalen in Libië aankwam en dat hij, na bevrijd te zijn geweest uit de gevangenis, gedurende 7-8 maanden bij een vriend verbleef om geld te sparen om de tocht naar Italië te maken.

Verzoekers klagen aan *“dat de tegenpartij in de bestreden beslissing nergens laat blijken dat zij is overgegaan tot een individueel onderzoek naar de nood voor subsidiaire bescherming in hoofde van verzoekster”*. Ze geven een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel en besluiten dat de bestreden beslissingen *“op geen enkel stevig en onbetwistbaar argument [steunen]”* en *“geen rekening [houden] met de heel coherente en duidelijke verklaringen van verzoekster en de vele details die verzoekster heeft kunnen geven gedurende haar verhoor”*.

Verzoekers wijzen op het kwetsbaar profiel van verzoekster. Ze citeren uit *“CBAR/BCHV, L'asile et la protection de la vulnérabilité - Prise en considération de la minorité et du traumatisme dans la procédure d'asile belge, december 2014”* in verband met getraumatiseerde asielzoekers en verwijzen naar arresten van de Raad over *“de mogelijke impact die de psychische kwetsbaarheid kan hebben op het verloop van het gehoor bij het CGVS en, bijgevolg, op de weergave van het asielrelaas”*. Ze stellen dat *“verzoekster het slachtoffer was van herhaaldelijk en voortdurend huishoudelijk geweld kan over haar uiterst kwetsbaar profiel geen twijfel bestaan”*. Ze legden reeds *“foto's neer, alsook een medisch attest, van de verwondingen die ze opliep”*. Ze wijzen nog *“op het medisch rapport van 23.11.2017 van Dr. Aline W. (stuk 4) waarin gewag wordt gemaakt van verschillende brandwonden op de armen en benen, zowel aan de linker- als de rechterkant, alsook psychologische problemen”*, waarin genoteerd wordt *“dat de oorzaak hiervan, volgens verzoekster, komt van slagen met stokken en een riem en brandwonden”*.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te hervormen en hen als vluchtelingen te erkennen, hen minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vragen verzoekers de bestreden beslissingen te vernietigen.

3.2. Stukken

Bij hun verzoekschrift voegen verzoekers "*CBAR/BCHV, L'asile et la protection de la vulnérabilité - Prise en considération de la minorité et du traumatisme dans la procédure d'asile belge, december 2014*" en "*Medisch rapport dokter Aline W., dd. 23.11.2017*".

3.3. Over de gegrondheid van het beroep

3.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van hun verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

3.4.1. Verzoekers verklaren in Libië problemen te hebben gekend met de agressieve echtgenoot van verzoekster. Ze stellen niet te kunnen terugkeren naar Guinee uit vrees voor problemen met hun vader, die hen zou verstoten en verzoekster terug zou sturen naar haar echtgenoot. De Raad hecht echter geen geloof aan het asielerelaas van verzoekers.

3.4.2. Vooreerst bieden verzoekers geen zicht op hun ware identiteit, levensloop en profiel.

3.4.3. Verzoeker A.C.K. laat na enig identiteitsdocument voor te leggen, hoewel hij aan de universiteit studeerde en er geen redenen zijn om aan te nemen dat universiteitsstudenten de bij hun inschrijving voorgelegde noodzakelijke diploma's niet moeten ondersteunen met geldige identiteitsdocumenten. Verzoeker heeft bovendien zijn eigen vertrek uit Guinee geregeld en zou hiervoor geld bij elkaar gespaard hebben (gehoorverslag of notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities) A.C.K., p. 8), waardoor kan worden aangenomen dat hij ook de tijd nam om eventuele bijkomende reisdocumenten aan te vragen. Van verzoeker kan immers verwacht worden dat hij het belang zou inzien van documenten waarmee hij zich buiten Guinee zou kunnen identificeren. Uit voorgaande kan slechts afgeleid worden dat verzoeker faalt in zijn medewerkingsplicht wat reeds een negatieve indicatie is voor de geloofwaardigheid van zijn asielerelaas.

3.4.4. Verzoekster M.C.K. legde op het Commissariaat haar Guinees paspoort (uitgegeven op 5 november 2012 te Conakry) neer, dat zich in het administratief dossier bevindt. Zij verklaarde dienaangaande dat zij over een Guinees paspoort had beschikt toen zij (omstreeks 2010) Guinee verliet om bij haar echtgenoot in Libië te gaan wonen en dat haar echtgenoot "*nadien*" nog recentere paspoorten voor hen liet maken (notities M.C.K., p. 17). Zij verklaarde dat zij over het bestaan van deze paspoorten pas voor het eerst werd ingelicht in België, via een vriend die haar het paspoort en dat van haar man bezorgde (notities M.C.K., p. 17).

3.4.5. De identiteitsgegevens in het door verzoekster voorgelegde paspoort stroken echter niet met haar verklaringen. Zo blijkt uit het paspoort dat verzoekster op 17 juni 1992 geboren werd te Kamsar, terwijl zij op de Dienst Vreemdelingenzaken liet noteren geboren te zijn in “*quartier Corante*”, Conakry, en hier van haar geboorte tot haar vertrek uit Guinee te hebben gewoond (verklaring DVZ M.C.K., vragen 5, 10) en op haar Italiaans reisdocument eveneens vermeld wordt dat zij geboren werd in Conakry. Op het Commissariaat-generaal beweerde verzoekster dan weer geboren te zijn in Kamsar en pas op haar 6 jaar te zijn verhuisd naar Mosora, in de commune Matam van Conakry (notities M.C.K., p. 3). Tijdens haar asielpcedure en in Italië gaf zij ook aan geboren te zijn op 23 april 1991 (zie Italiaanse documenten; verklaring DVZ M.C.K., vraag 4; notities M.C.K., p. 3), in tegenstelling tot 17 juni 1992. Verzoekster vertelt geenszins de waarheid over haar identiteit en levensloop.

3.4.6. Het door verzoekster voorgelegde paspoort bevat, naast andersluidende identiteitsgegevens, ook vermeldingen die volledig afbreuk doen aan haar beweerd asielaans. Verzoekster verklaarde dat zij in Guinee slechts 5 jaar basisonderwijs en een opleiding in een kapperszaak genoot (notities M.C.K., p. 3-4), dat zij bij haar tante in Conakry het huishouden moest doen, dat zij omstreeks 2009/2010 gedwongen uitgehuwelijkt werd en vanaf dan onafgebroken bij haar (opgedrongen) echtgenoot in Libië moest verblijven (vragenlijst DVZ M.C.K., vraag 3.5; notities M.C.K., p. 14, 17), waar zij niet mocht werken en slecht behandeld werd (notities M.C.K., p. 12-13). Uit het Guinees paspoort van verzoekster blijkt daarentegen dat dit op 5 november 2012 in Conakry, Guinee, uitgereikt werd, dat zij toen “*studente*” was, dat zij op 23 februari 2013 en op 29 juni 2013 Guinee uitreisde en dat zij op 23 februari 2013 reisde van/naar een land dat het Arabisch geschrift gebruikt.

3.4.7. De Raad merkt op dat verzoekster op 17 augustus 2016 verklaarde “*Ongeveer 6 jaar geleden.*” naar Libië te zijn gaan (verklaring DVZ M.C.K., vragen 15, 37) en dat zij op 22 november 2017 aangaf “*Tot vandaag is dat ongeveer acht jaar geleden.*” (notities M.C.K., p. 6). Zelfs al zou verzoekster zich vergissen over wanneer zij precies naar Libië is moeten gaan, dient te worden opgemerkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal aangaf dat het voorgelegde paspoort werd aangemaakt na haar vertrek naar Libië (“*Nadien maakte hij recentere paspoorten, hij verstopte dat, ik wist niet eens dat hij dat had. Wanneer hij ons vervoegde in Italië, had hij die paspoorten in zijn zaken, hij had dat nooit gezegd. Toen we hier vluchten nam mijn man alle zaken van hem uit het [appartement] en gaf het aan een vriend en zei dat hij zou terugkomen. Na onze vlucht zei hij tegen een vriend dat hij om zijn sullen zou komen maar hij is nooit teruggekomen. [...] Die meneer legde me uit hoe hij aan die [paspoorten] gekomen was, hij had alle spullen van mijn man in zijn valies gestoken, dan zag hij die paspoorten. [...] Hij zei: luister: ik vond deze paspoorten in een valies. Ik zei: ik heb geen paspoort, dat kan niet. Hij zei: jawel, hij had een paspoort voor je geregeld.*”; notities M.C.K., p. 17). Verder maakt verzoekster noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal, noch in haar verzoekschrift, noch ter terechtzitting enige melding van meerdere reizen in 2012-2013. Zij beweerde daarentegen (enkel) in Guinee te hebben gewoond bij haar tante, waar zij het huishouden moest doen en waar zij geld verdiende door haar te kappen, alvorens (via Marokko en Tunesië; notities M.C.K., p. 10) naar Libië te moeten vertrekken waar zij vanaf dan steeds woonde bij haar (opgedwongen) echtgenoot die haar niet liet werken, laat staan studeren, en die haar identiteitsdocumenten achterhield. Verzoeksters verklaringen over haar leven en verblijfplaatsen zijn strijdig met de reistempels in haar paspoort.

3.4.8. Waar verzoekster op het Commissariaat-generaal aangaf dat zij na haar gedwongen huwelijk met haar documenten een eerste keer via Marokko en Tunesië naar Libië is willen gaan, maar dat zij werd teruggestuurd naar Guinee, alvorens 8 maanden later een tweede keer via Tunesië naar Libië te reizen (notities M.C.K., p. 10), stelt de Raad vast dat verzoekster van deze eerste poging noch van haar reisweg via Tunesië melding maakte bij de Dienst Vreemdelingenzaken hoewel zij in detail gevraagd werd over haar reisweg (verklaring DVZ M.C.K., vraag 37). Bovendien is ook deze versie van de feiten niet verzoenbaar met een in/uitreisstempel van een land met Arabisch geschrift op 2 februari 2013 en daarna nog twee Guineese uitreisstempels van 23 februari 2013 en 29 juni 2013, in een paspoort dat na haar toekomen in Libië zou zijn gemaakt (notities M.C.K., p. 17).

3.4.9. Verzoeksters verschillende aangetoonde aanwezigheden in Guinee (in november 2012, februari 2013 en juni 2013), haar reis van/naar een land met Arabisch geschrift (in februari 2013) en haar status als “*studente*” in november 2012 ondergraven aldus verzoeksters verklaringen over haar profiel, levensloop en verblijfplaatsen. Verzoekster heeft wel gestudeerd en verzoekster heeft ook gereisd. Dat zij in 2009/2010 verplicht uitgehuwelijkt werd waarna zij uit Guinee moest vertrekken en dat zij daarna onafgebroken en tegen haar zin in Libië moest wonen bij haar agressieve echtgenoot, die haar identiteitsdocumenten in beslag had genomen kan niet aangenomen worden aangezien verzoekster in 2013 nogmaals in Guinee was.

Ook blijkt het uit paspoort van de heer Y.L. (verzoeksters echtgenoot) dat hij zijn paspoort verkreeg op 23 november 2010 maar voor het eerst gebruikte op 28 oktober 2012 toen hij Libië inreisde. Verzoeksters relaas van het gedwongen huwelijk, en de mishandelingen en problemen in Libië als gevolg daarvan, wordt aldus door verzoeksters handelwijze ontkend.

3.4.10. Daarenboven merkt de Raad op dat verzoekster geen bewijs neerlegt van haar (gedwongen) huwelijk, dat nochtans een officieel karakter heeft, zoals door de voorzitter opgemerkt ter terechtzitting. Immers indien verzoeksters familie haar uithuwelijkt tegen haar wil en dat van de vader van haar kind dan kan verwacht worden dat de familie (en deze van haar toekomstige man) hiervoor de plichtplegingen volgen, te meer verzoekster ter terechtzitting bevestigt dat ze religieus gehuwd is. Dit is des te opvallender gezien verzoekster verklaarde dat een vriend van haar in het bezit was van alle spullen die haar echtgenoot in Italië had (notities M.C.K., p. 17), waaronder haar paspoort en dat van haar man, maar blijkbaar geen enkel stuk dat haar relatie/huwelijk met de man zou kunnen aantonen.

3.4.11. Verder kunnen verzoekers niet aannemelijk maken waarom verzoekster door haar vader gedwongen uithuwelijkt werd aan een man in Libië die de familie niet kende (notities M.C.K., p. 7), binnen de door haar geschetste familiale en culturele context. Uit de overige verklaringen van verzoekster blijkt immers niet dat haar familie dermate strikt en traditioneel was. Zo wilde haar vader niet dat zij huwde met de man van wie zij zwanger werd, hoewel zowel zij als de man dit wilde (notities M.C.K., p. 11-12), en werden geen van de andere vrouwen in haar familie gedwongen uitgethuwelijkt (notities M.C.K., p. 18). Verzoekster kon studeren en verzoeker studeerde aan de universiteit. Zowel verzoekster als verzoeker gaven toe dat gedwongen huwelijken niet de norm zijn in Guinee (notities M.C.K., p. 10; notities A.C.K., p. 6).

3.4.12. Dat verzoekster de enige dochter is van haar vader en dat zij verklaarde "*dat zij de enige vrouw is in haar familie, wat overigens ook strookt met haar eerder gegeven antwoord wanneer ze gevraagd werd om haar familieleden op te noemen, en niet dat zij de enige vrouw is die werd uitgethuwelijkt*", zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, berust geenszins op een zorgvuldige lezing van het administratief dossier. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers dat haar vader een zus heeft, zijnde de tante bij wie verzoekster woonde ("*Mijn tante langs vaderskant en haar kinders.*"; notities M.C.K., p. 5), dat haar moeder ook een zus heeft (notities M.C.K., p. 5) en dat haar vader een tweede vrouw had (notities M.C.K., p. 5). Verzoeker A.C.K. verklaarde dan weer dat zijn moeder "*jongere broers en zussen*" heeft en dat zijn vader "*1 zus en broers*" heeft (notities A.C.K., p. 4). Er kan dus geenszins worden volgehouden dat verzoekster "*de enige vrouw is in haar familie*". Verzoekster bedoelde wel degelijk dat zij als enige vrouw in haar familie uitgethuwelijkt werd. De beslissing om verzoekster gedwongen uit te huwelijken aan een onbekende oudere man in Libië (in zoverre deze man al in Libië was, wat niet kan blijken uit zijn paspoort), nadat verzoekster al een kind kreeg van een ander met wie ze niet mocht trouwen, is dan ook uitzonderlijk en, in samenlezing met haar andere verklaringen, onaannemelijk.

3.4.13. Ook de beweringen dat verzoekster werd uitgethuwelijkt "*voor materiële redenen*" (notities M.C.K., p. 7, 9, 12) en omdat er in hun familie "*er armoede is, er geen middelen zijn*" (notities A.C.K., p. 6) staan in contrast met hun verklaringen, waaruit blijkt dat hun vader een andere vrouw had (notities M.C.K., p. 5) en dat verzoeker de kans kreeg universitaire studies aan te vatten en aldus niet zo snel mogelijk voltijds moest werken om bij te dragen aan de kosten van het gezin (notities A.C.K., p. 4-5). De stelling in het verzoekschrift "*dat ze denkt dat het enerzijds om geld ging en anderzijds een manier was om haar te straffen omdat ze een buitenechtelijk kind had*" kan, gelet op het voorgaande, geenszins overtuigen.

3.4.14. De verklaringen van verzoekers over de leeftijd van verzoeksters echtgenoot tonen verder aan dat verzoekster niet waarachtig is over haar (gedwongen) huwelijk verder. Enerzijds beweerde verzoekster dat zijn oude leeftijd het eerste was dat haar opviel toen zij hem ontmoette ("*Toen ik bij hem kwam, de eerste schok was te zien dat hij veel en veel ouder was dan mij. Ik was compleet gechoqueerd.*"; notities M.C.K., p. 12), om dan anderzijds geenszins coherent te kunnen aangeven hoe oud hij eigenlijk was. Zo liet verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken noteren dat haar echtgenoot "*ongeveer 37 jaar*" (verklaring DVZ M.C.K., vraag 15a) was, maar stelde zij op het Commissariaat-generaal "*dat hij al 40 jaar uit Guinee vertrokken [was]*", "*dat hij ouder was, eind de vijftig, ouder [...] 60 jaar, meer, hij had plekken op zijn lichaam*" (notities M.C.K., p. 6, 18). Verzoeker schatte de leeftijd van de echtgenoot dan weer op "*ongeveer 50, 60*" (notities A.C.K., p. 8).

Het door verzoekster voorgelegde Guinees paspoort van haar echtgenoot vermeldt daarentegen de geboortedatum 22 december 1980, waardoor hij ten tijde van haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken 35 jaar was en toen verzoekster gehoord werd op het Commissariaat-generaal 36 jaar. Verzoeksters verhaal van uitgehuwelijkt te zijn aan een “veel oudere” man, van de generatie van haar vader (notities M.C.K., p. 6), strookt dan ook niet met het paspoort, dat zij nochtans voorlegt om haar relaas te ondersteunen. Verzoekers leggen manifest foute en verzonnen verklaringen af, en falen dus ook in hun medewerking. Hieruit kan slechts afgeleid worden dat verzoekers menen dat ze op basis van hun werkelijke profiel geen nood aan internationale bescherming kunnen aantonen.

3.4.15. Dat verzoekster niet bleek te weten waarom haar echtgenoot Guinee verliet en zich in Libië gevestigd had (notities M.C.K., p. 6-7), bevestigt de ongeloofwaardigheid van haar relatie/huwelijk met de man. Verzoeker, die na zijn vertrek uit Guinee nochtans bij verzoekster en haar echtgenoot woonde (notities A.C.K., p. 13), wist evenmin waarom of sinds wanneer de beweerde echtgenoot in Libië woonde en hij kon hem en diens relatie met zijn zus ook enkel vaagweg weergeven. Bovendien kan niet aangenomen worden dat hij beweerdelijk contact zou opgenomen hebben met zijn vader over de toestand in Libië (notities A.C.K., p. 7-9) nu kan aangenomen worden dat verzoeker dan ook bij het CGVS hierover gemakkelijk zou hebben kunnen berichten, wat niet het geval is.

3.4.16. Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoeksters vage verklaringen over de voorbereidingen voor en de dag van haar huwelijk (notities M.C.K., p. 7-12) er eveneens op wijzen dat zij niet getekend werd door een dergelijke ingrijpende gebeurtenis. Ook haar weinig doorleefde antwoorden wanneer zij gevraagd werd om haar man en hun interacties te beschrijven (notities M.C.K., p. 12-14, 20), bevestigen dit. Waar in het verzoekschrift gesteld wordt “*dat verzoekster gedurende al die jaren dat zij met haar man heeft samengeleefd enorm heeft geleden en het slachtoffer was van huishoudelijk geweld, wat zij ook op verscheidene momenten tijdens het gehoor aanhaalde*” en “*dat het hierdoor moeilijk is voor mevrouw om vele details te geven over het samenleven met haar man*”, merkt de Raad op dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet blijkt dat verzoekster te emotioneel/getraumatiseerd was om over haar echtgenoot of huwelijk te spreken, doch wel dat haar verklaringen eenvoudigweg erg beknopt, oppervlakkig en niet doorleefd zijn.

3.4.17. In het verzoekschrift wordt gewezen op het kwetsbaar profiel van verzoekster, op “*CBAR/BCHV, L'asile et la protection de la vulnérabilité - Prise en considération de la minorité et du traumatisme dans la procédure d'asile belge, december 2014*” in verband met getraumatiseerde asielzoekers en op arresten van de Raad over “*de mogelijke impact die de psychische kwetsbaarheid kan hebben op het verloop van het gehoor bij het CGVS en, bijgevolg, op de weergave van het asielrelaas*”. Ze stellen dat “*verzoekster het slachtoffer was van herhaaldelijk en voortdurend huishoudelijk geweld kan over haar uiterst kwetsbaar profiel geen twijfel bestaan*” en menen dat verzoekster wél duidelijk is in haar verklaringen over de voorbereidingen van het huwelijk en over de huwelijksdag zelf, temeer gezien “*dit een zeer traumatische gebeurtenis was voor verzoekster*”.

3.4.18. De Raad stelt vast dat de voorgelegde foto's verwondingen aan het oog, de armen en de benen tonen. Het medisch attest van 23 november 2017 vermeldt littekens en brandwonden als “*lésions objectives*” en psychologisch lijden als “*lésions subjectives*”. Wat de verwondingen, littekens en brandwonden betreft, kan de Raad niet opmaken waar, wanneer of in welke omstandigheden deze letsels werden opgelopen. Het medisch attest stelde in die zin uitdrukkelijk dat de oorzaak van deze letsels, zijnde slagen met stokken en een riem en brandwonden, enkel op basis van de verklaringen van verzoekster genoteerd werd. Het attest maakt niet duidelijk op basis van welke onderzoeken of informatie de dokter tot “*psychologisch lijden*” besloten heeft. Evenmin kan uit dit beknot attest of uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijken dat verzoekster niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van haar asielprocedure, noch dat de door haar voorgehouden psychologische problemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming.

3.4.19. Wat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker betreft, merkt de Raad op dat hij aanbracht niet te kunnen terugkeren naar Guinee uit vrees voor zijn vader omdat hij verzoekster geholpen heeft om haar huwelijk te ontvluchten (“*Ik kan niet terugkeren naar Guinee want mijn vader heeft me gezegd: als je naar daar gaat en je zus helpt uit haar huwelijk, zal het je berouwen. Je zult geen deel meer uitmaken van mijn kinderen, ik zal je vergeten en elimineren uit mijn kinderen. Daarom kan ik niet terugkeren naar Guinee. [...] Ik kan niet terugkeren naar Guinee, mijn vader weet war ik geweest ben, hij zal zeggen: je hebt je zus verdreven uit haar huwelijk, ik zal je verwijderen als mijn kinderen, je bestaat niet meer voor mij.*”).

Ik kan niet terugkeren naar mijn huis, niemand zal me ook ontvangen want iedereen weet wie mijn vader is, hij is zeer koppig, hij komt nooit terug op zijn beslissing. Financieel krijgt hij niets meer van mijn schoonbroer, voor hem is het door mij dat het zo gebeurd is. Daarom kan ik niet terug naar Guinee.”; notities A.C.K., p. 10, 14). Gezien geen geloof wordt gehecht aan het gedwongen huwelijk van verzoekster, zijn verzoekers beweerde problemen hierdoor evenmin aannemelijk. Bovendien ziet de Raad niet in waarom verzoeker zich niet elders in Guinee zou kunnen vestigen, indien hij toch problemen zou kennen met zijn vader/familie omdat hij verzoekster heeft geholpen met haar moeilijk huwelijk. Verzoeker is een volwassen en geschoolde man, met werkervaring, die zelf zijn eigen vertrek uit Guinee regelde en hiervoor geld bij elkaar spaarde (*“Er was geen smokkelaar. Ik heb alles zelf geregeld.”*; verklaring DVZ A.C.K., vraag 36; notities A.C.K., p. 8-9), die na zijn ontsnapping uit de gevangenis in Libië hulp en werk vond en vervolgens zijn reis naar Europa zelfstandig voorbereidde, bekostigde en ondernam (notities A.C.K., p. 10).

3.4.20. Dat verzoeker om andere persoonlijke (migratie)redenen naar Europa kwam, kan nog blijken uit zijn wisselende en incoherente verklaringen over zijn vertrek naar Libië en zijn verblijfplaatsen vanaf dan (verklaring DVZ A.C.K., vraag 10, 37; notities A.C.K., p. 11-13; notities M.C.K., p. 20). Waar deze tegenstrijdigheden in het verzoekschrift geweten worden aan verzoekers *“traumatische ervaring van alleen door de woestijn te zijn getrokken, zijn zus in haar toestand aan te treffen en de bezorgdheid om zijn zus in veiligheid te brengen”* waardoor hij *“tijdens het gehoor en bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ verward was”*, antwoordt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, nochtans mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op een volledige en correcte manier aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364). Verzoeker laat overigens na enig medisch attest neer te leggen waaruit kan blijken dat hij dermate getraumatiseerd en verward is dat hij geen zinnige verklaringen kan afleggen. Hoe dan ook ziet de Raad niet in waarom verzoeker omwille van een traumatische ervaring, bezorgdheid en/of verwardheid, onwaarachtige verklaringen over (de data van) zijn reisweg zou afleggen, inclusief details zoals maanden, plaatsnamen en verblijfsduur (verklaring DVZ A.C.K., vraag 37) in plaats van te vertellen wat hij werkelijk heeft meegemaakt, gezien dit logischerwijze makkelijker is om te onthouden en weer te geven in tijden van stress. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat zijn geestelijke toestand hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde incoherenties onverkort blijven.

3.4.21. De door verzoekster op het Commissariaat-generaal voorgelegde stukken kunnen de geloofwaardigheid van haar asielrelaas niet ondersteunen of herstellen. Integendeel, zoals hierboven opgemerkt, doen de vermeldingen in de Guineese paspoorten van verzoekster en de beweerde echtgenoot afbreuk aan haar verklaringen over haar profiel, levensloop, verblijfplaatsen en huwelijk. Wat betreft de verlopen Italiaanse verblijfskaarten en reisdocumenten van verzoekster en haar zoon, merkt de Raad op dat haar verblijf in Italië niet betwist wordt.

3.4.22. Verzoekers brengen thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Ze beperken zich in hun verzoekschrift tot het citeren van hun eerder afgelegde verklaringen, het herhalen van het asielrelaas, het geven van gefabriceerde *post-factum* beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkningen en excuses, maar laten na na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

3.4.23. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

3.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

3.5.1. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat ze voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Ze beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat verzoekers voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de bestreden beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zouden zijn. Verzoekers geven ook niet aan welke elementen niet onderzocht zouden zijn.

3.5.2. Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar Guinee een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

3.6. Waar een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en die van de Raad in de onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

3.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

3.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK